

אגריפס 12

גלריה לאמנים

آلرپس آلرپس 12 - Agripas 12 Gallery

זה
מה
שנשאר
מבטים על האינטימי

זה מה שנשאר | מבטים על האינטימי

תערוכה של אמני הגלריה אגריפס 12 ואמנים אורחים

זהו מסע לחיפוש אחר דימויים שיתווכו את האינטימי. אותה אינטימיות שמוגדרת במילון האקדמיה ללשון העברית כ"אישי מאוד, פרטי ומוצנע". זהו הרגש שחבוי ומוסתר, שנמצא בדרך כלל במצב נצור במעמקי הנפש, ומדי פעם מוצף אל פני השטח. לעיתים הוא צף ברשותנו כשאנחנו בטוחים ומחוסנים מספיק, ולעיתים בניגוד לרצוננו המפורש כשההגנות נחלשות והמסכות נתלשות. יצאתי לחפש אותנו באמנות שאמורה, או אולי מתיימרת, לתווך לנו את המוסתר והחבוי, ולבטא אותנו במילה צליל או דימוי, שיהפכו את הרגש המוצנע לגלוי ואת הלא מובן לבהיר ונהיר.

במהלך המסע שוחחתי עם אמניות ואמנים שפתחו לעיני חרכים קטנים להצצה לעולם האינטימי שלהן ושלהם, ובו בזמן פתחו אצלי דלתות רחבות אל העולם הפנימי שלי. בשיחה מקוטעת עם פרופסור דנה אריאלי, היא כתבה לי "זה כל מה שנשאר, כי הרי בעצם האינטימי מחליף את הקולקטיבי, לא?". ובאמת, דנה בונה כאן היקף פילוסופי לוגי במשפט פשוט אחד. ואני התרגשתי מהפרשנות הרגשית שנגלתה לי: כשנפשיט את כל השכבות שמכסות אותנו, שכבות המגן שבאות במגע עם העולם הקולקטיבי החיצוני לנו, יישארו רק אותם דברים פרטיים וחבויים שאנחנו שומרים אותם רק לעצמנו ולא להם שאנו בטוחים בהם ומרגישים שהם חלק מאתנו.

אמנים ואמניות אמורים להיות אנשים בעלי סף רגישות גבוה ויכולת אבחנה דקה. תכונות אלה מאפשרות להם ליצור יצירות שמספרות סיפור שמתווך לנו את החוויה שלהם ברגע מסוים. זאת יכולה להיות חוויה מעצבת חיים או חוויה שיש לה עומק ריגשי גדול, וגם כזאת בנאלית ויום יומית, כמו פשיטת בגד בסוף יום עבודה. אלה ואלה הם הסיפורים שאצורים ביצירות שבתערוכה. סיפורים שחושפים מעט מעולמם ה"פרטי והמוצנע" של היוצרות והיוצרים.

דורון אדר
ירושלים, יולי 2024

אוצר: דורון אדר

אמני הגלריה:

דורון אדר
יורם בלומנקרנץ
עודד זידל
אריאן ליטמן
ריטה מנדס-פלור
רינה פלד
בתיה רוזנק
אהרן קריצר
מירי טללים-שטראוס
פרוין שמואלי בוכניק
פנינה שלוי
רות שרייבר

אמנים אורחים:

דנה אריאלי
רלי אברהמי
דיויד אייזקס
ענת מיכאליס לוי
דורון עובד

**זה מה שנשאר
מבטים על האינטימי**

תערוכה של אמני הגלריה
אגריפס 12 ואמנים אורחים

יולי-אוגוסט 2024
אוצר: דורון אדר

עיצוב: יעל בוברמן-אטאס

התערוכה והקטלוג באדיבות משרד
התרבות והספורט, מינהל התרבות,
המחלקה למוזיאונים ולאמנות פלסטית

אגריפס 12

גלריה לאמנים
גלריה אגריפס 12 - Agripas 12 Gallery

© כל הזכויות שמורות לגלריה אגריפס 12
רחוב אגריפס 12, ירושלים
agripas12gallery@gmail.com | 054-2374420
http://agripas12gallery.com

רלי אברהמי

הולנד, טיול שורשים, אמא שלי ישנה בצימר
ב-Lieveren הסמוך לכפר הולדתה Leek.

אמא שלי ישנה בצימר
2008, הדפסת פיגמנט
על נייר ארכיוני

דורון עובד

אני מסתכלת על עצמי, מסתכלת על עצמי,
מסתכלת.
רגע נהפך לרגעים ונעצר.
מחשבות רצות ממני אליי עליי
ממני אליי עליי מחשבות רצות
נעצרות במבט
אני רואה אותי לרגע עכשיו.

פורטרט עצמי
2012, צילום דיגיטלי,
הזרקת דיו על נייר צילום,
הדבקה על פרספקס

ענת מיכאליס-לוי

שלושה רישומים של אותה האישה – בכל פעם סוג המבט שונה. הנשר עובר מעליה. עובר דרך רישיה. הם מצטלבים.

הקו האנכי הלבן, שמצוי בכל הרישומים חודר את הרישום. נשאר נקי – הוא 'אאוט אוף קונטקסט' או שלפתע כתוב: "ניסיתי"

אניגמטית המילה, האישה, המבט, למרות הנתונים המרובים ברישום.

נזכרה פתאום בחלום שחלמה. הייתי עם מיידל ובלב יער עמוק עד אין סוף. ראיתי את היער שחלף על פני בבהירות ובפרטי פרטים שאי אפשר לשוב ולספרם.

אישה מביטה

2009. רישום על נייר שקוף וצבע תעשייתי אפור מתוך הסדרה: נשר של כתובת קעקע

חלומה של אן

2009-2011 רישום/שיעתוק/רישום מתוך הסדרה: טבעות שבתא

רות שרייבר

תצלומים אלה הם חלק מסדרה החוקרת הזדקנות.

על ידי התקרבות אמיתית לגופו של אדם, אנו נוטים פחות לזהות ולתייג את חלק הגוף, ורואים אותו בדרך שונה וחדשה.

ככל שאנו מתבגרים הגוף שלנו משתנה, ובמובן מסוים מעמיק, מעניין יותר. יש לו סיפור לשתף.

זהו פסל בעבודת יד שהכנתי בתיכון בשנות השישים בלונדון.

הוא בוחן את מערכת היחסים בין שתי נערות מתבגרות המשמשות כמודליות חיות, שוכבות על הרצפה.

קרוב

2020, קולאז' מארבעה תצלומים, הדפסת פיגמנט על נייר ארכיוני

שתי דמויות שוכבות

קרמיקה ועץ

אהרון קריצר

איך אתה לך ברוח, איך אגע בקודש?
ותפקידה ומקומה של האמנות בתהליך זה,
האפשרי הוא?
והעשייה האינטימית הזו, האם מסוגלת היא
לעבור ולהציע משהו גם לאחרים?
הנה לפניכם שתיים מן התשובות אותם דליתי
בעשייתי הצילומית – רוחנית.

דיוקן עצמי על סף המערה
2020, צילום דיגיטלי
במצלמת אינפראד.
הדפסה בהזרקה דיו

מירי טללים - שטראוס

מתוך סדרת עבודות בשם "היה היה ומיתוסים
אחרים". זוג של חסידות מתנות אהבים על
מרבד קסמים בשמיים, וילדה קטנה, עדה שקטה
לאינטימיות ולסוד ההולדה, חבויה במיטתם.

זוג צעיר צועד לעבר עתידו וזהו רגע גורלי
שנקלט בעדשה. מה צופן העתיד, יש ברגע
הנקלט רמזים סמויים. בכל אופן, זה הרגע הכי
מרגש ואינטימי בחיי.

הדבר הכי קרוב והכי אינטימי שנמשכת אליו
בזמן הנוכחי הוא התבוננות במראה וציור פניי על
בדים ריבועיים בגודל כמעט טבעי.

כל ששן מפגיש אותי עם מישהי חדשה, מפתיעה
ולגמרי לא מוכרת. כך לומדת להכיר את העולם
דרכי, דרך ההתבוננות בטופוגרפיה של פניי.

מרבד הקסמים
2021, שמן על בד פשתן פרום

בדרך לחופה
2019, חריטה, צריבה ודבק ורוד על
עץ לבוד

דיוקן עצמי
2024, שמן על בד

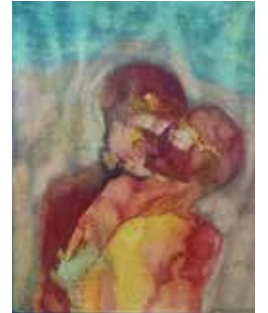
דנה אריאלי

במרתפים (מחווה לאולריך זיידל)
2024

דיויד אייזקס

לאהוב
שפתיים לשפתיים
רכות מלטפות
לשון ללשון
פה לפה
רכה חדה
חמצן לחמצן
נשימה לנשימה
לוע רעב גונח בולע
עיניים לעיניים
פקוחות סגורות למחצה
ריר לריר
אחד ועוד אחד
שניים
שתיים
יחד

לאהוב
2018, צבעי מים, גיר על נייר

פרוין שמואלי בוכניק

"חסד ואמת נפגשו"
תהלים פ"ה י"א

הילכו שנים יחדו בלתי אם-נועדו
חסד ואמת שתי מידות סותרות
אז איך הן נפגשות?
ו"עשית עמדי חסד ואמת" בראשית מ"ז כ"ט
זה הפלא גדול
זה כח הנס
כח החיבור
סוד גדול

המבט

באתי לפקח העינים
ולדעת.
לנעץ צירים
בדלת אמות.
באתי להחליף זיוות
ולפתח.
לחזות באישונים
הנעים
בין העולמות.

חסד ואמת נפגשו
שמן על בד, 2020

המבט
שמן על בד, 2018

בתיא רחנק

אני אוהבת להחליף בגדים. לקחתי בגדים שלי
והקפאתי את הרגע שבו פשטתי אותם והם
מונחים למרגלותי, כפי שהם ברגע שהם נושרים
מגופי. הסיכות הם תזכורת כואבת מזמן שאימי,
זיכרונה לברכה, תפרה לי את הבגדים.

הורי נפטר, סלונם המפואר התייתם. החיים
נעלמו ממנו. הקרקע נשמטה בעבורי, וחטרונם
בעולם - מכאיב ומאיים. הציורים נעשו שנתיים
אחרי פטירת אימי.

Large
בגדים, שעווה וסיכות תפירה, 2023

הסלון של אמא
מרקרים ואקריליק על בד, 2022

הסלון של אמא
מרקרים ואקריליק על בד, 2022

ריטה מנדס - פלור

לצלם את כתונת הלילה של אמא שלי

לאחר הלווייתה של אמי, שנפטרה בשנת 2009 בגיל 96, הקדשתי את שארית שהותי בקוראסאו לניקוי ארונתיה, ומסרתי את רוב רכושה האישי. רציתי לשמור משהו שיזכיר את נוכחותה הפיזית, שגופה נגע בו, חזרתי לירושלים עם כמה מכותנות הלילה, הצעיפים והתיקים שלה. כאן אני מנכסת מחדש את כתונת הלילה שלה אל תוך האמנות שלי, מצלמת אותה כפי שאני בוחנת את הקימורים והסדקים של נוף מדברי, חותרת תחתיה בשפה ציורית של חושניות. מקרבת אותה, וכך את אמי, אליי.

נגיעה

2024, הדפסת פיגמנט
על נייר ארכיוני

כנינה שלי

יצירת דיוקן עצמי הוא אקט המאלץ אותי להתבוננות אינטימית בגופי, דבר שאני נרתעת ממנו בדרך כלל.

בצילומים הללו העזתי לעשות דיוקן עצמי, אך מיד הסגתי אותם אל מחוזות הפילטרים, ואל התחכופות בדמותן של דמויות מיתולוגיות. (מהמיתולוגיה היוונית: גאיה אלת האדמה, אמפיטריטה אלת הים).

הרגע בו נופל אור השמש מבעד לחלון על שמיכת הפוך הוא רגע קסום ואינטימי.

השמיכה נהפכת בדימוי לגלי ים לבנים, מרמזים על זמן חלימה, בין שינה לערות, בין מודע ללא מודע, בין נימנום לעוררות.

דיוקן עצמי כגאיה
2016, צילום מעובד
הזרקת דיו

דיוקן עצמי כאמפיטריטה
2016, צילום מעובד
הזרקת דיו

פוך
2016, הזרקת דיו

רינה פלד

זאת עבודה חריגה במכלול העבודות שלי, שהן בדרך כלל מופשטות, או על גבול המופשט. ברגע של חסד ציירתי את זתי, דורין, בתנוחה ובהבעה המופנמת/מהורהרת שכל כך מאפיינים אותה. בעיני העבודה משדרת אינטימיות שקטה.

דורין
2001, שמן על לוח עץ

עודד זידל

ג'אז בים האדום אוגוסט 89

עלי שלכת עפים
מהפנדר הלבנה של ג'ון סקופילד
צ'רלי היידן מלטה קונטרבס
רוח חמה משוטטת בין המכולות

אהובתי עוצמת עיניה
מביטה בי ומחייכת

אחרי עשרים שנה היא אומרת
הרעש היה בלתי נסבל
הבירה עשתה לי בחילה
אף פעם לא אהבתי ג'אז
נשארתי
בשבילך

בלא כותרת
2024, אקריליק על בד

יורם בלומנקרנץ

סמרטוטים מהסטודיו
2024, מיצב

אריאן ליטמן

לצורך צילום דיוקן הסטודיו האינטימי הזה של אם-בת, שמכיל בתוכו כאב, ריפוי ויצירה, פניתי לאדוארד קפרוב, שמצלם בטכניקת קולודיון על לוח רטוב. קולודיון, מלבד היותו חומר נפץ, היה אחד מחומרי הצילום הראשונים שצלמים השתמשו בהם במחצית השנייה של המאה ה-19. באותה תקופה החומר שימש גם רופאים לחבישה כירורגית בשדות הקרב. בשנת 2009, בתי קליה סבלה מכוויות חמורות מדרגה שלישית, ותחבשוש גזה נכנסו לשגרת יומנו. בדיוקן זה, קליה חושפת את צלקותיה ואני מאמצת בחוזקה את הגזה אל גופי, הסמל המובהק לפציעתה וחומר הגלם האמנותי שלי בחמש עשרה השנים האחרונות.

"אמא ובת, 1963" הוא פאזל בן 1000 חלקים מתמונת ילדות המציגה את אימי, אמא צעירה מחייכת ומאושרת, מאמצת אותי בחוזקה אל גופה, וברקע ההרים המושלגים של שוויץ.

החיתוך לחלקים קטנים והצלקות שנתרו על התמונה היפהפייה ההיא, ביטאו בזמנו, את הכאב שלי ואת המרד שלי במציאות הקשה של החיים, שלא מימשו את ההרמוניה המאושרת של אותה תמונה אינטימית.

האמנית והמוזה שלה
2020, צילום קולודיון על לוח רטוב
צלם: אדוארד קפרוב

אמא ובת, 1963
פאזל של 1000 חלקים,
תצלום על קרטון, דפוס אופסט,
ארוז בקופסא,
חתום וממוספר במהדורה 1/50

דורון אדר

סתיו אור באה לעולם, בְּתָם של נעה ורוסו, נכדתנו השמינית.

27.10.2023 13:27:41.
אור הפציע לנו בימים של אפלה.

ללא כותרת
2023, צילום דיגטלי
הדפס פיגמנט על נייר ארכיוני

